Diplomová práce
Student : Martin R u d o v s k ý
Obor : ČJ – HV
Téma : Vliv poezie Vl. Holana na básníky 60. let
Oponent diplomové práce : PhDr. Josef Peterka, CSc.

Posudek oponenta diplomové práce :

Vlivologické téma této DP viselo léta ve vzduchu, je dobře, že našlo konečně svého povolaného vykladače, tím lépe, že z generace vnuků, tj. nezatíženého osobní účastí.

Práce má dokonale vypracovanou strukturu, je metodologicky vyzrálá, systematická, ve vymezeném prostoru vyčerpávající; ocenit lze např. rozšíření záběru o Diviše a Šotolu, „čtyřpatrovou" hierarchizaci Holanova vlivu i obohacení textové analýzy o promyšleně vedené rozhovory s „uštknutými" (přesnější by asi bylo *uřknutými*) autory.

Zpracování mne (i jako pamětníka) neobyčejně zaujalo svým seriozním historismem, je až obdivuhodně zasvěcené a zároveň nepředpojaté, velmi objektivní. Diplomant nikde nepodléhá prezentistickým zpětným projekcím a účelovým ideologickým redukcím či novým bipolárním schématům. Interpretační úroveň dokládá vynikající znalost poetiky, schopnost výstižně pojmenovat, odlišit, typizovat a specifikovat různé nuance.

Jen několik vskutku drobných glos na okraj:

Veřejné Cincibuchovo přiznání k ovlivnění Holanem kvalifikuje pisatel nikoli jako projev výjimečné kritické sebereflexe (což by bylo zcela adekvátní), ale jako „projev cti", což podsouvá, že ostatní autoři tuto skutečnost nejspíše utajovali. Vycházeje mj. i z introspekce prohlašuji, že poplatnost Básníkovi v míře, jakou zviditelňuje časový odstup a autorský nadhled, tehdy nebyla buď vůbec uvědomována (můj případ), anebo v jiných případech byla subjektivně vnímána spíše jako eticky legitimní veřejný projev souznění. Zmiňuji tento detail proto, že pro epigony všech dob je právě rozpor mezi klamným sebevědomím faktického autora, nesoudně prožívajícího svou osobitost, a odvozeností autorského subjektu nanejvýš příznačný.

Krystalizaci poezie 60. let provází spolu s holanovskou fascinací mj. módní vlna exaltace, postdekadentní přecitlivělosti až hysterie, výstřednosti, přehnané výrazové expresivity či křiklavosti, nepřetržitosti napětí citu a intelektu apod. Vynořuje se otázka, co to o tehdejším životním pocitu (duchu doby, kulturní situaci) vypovídá. Patrně jde o projev revolty proti (květňáckému i jinému) realismu a autocenzuře redukující lyrický subjekt na klasicky uměřený a vyvážený.

Diplomantovo označování Vl. Holana jako Mistra mi (snad i proto, že podléhám věku obecné neuctivosti, skepse a demytizací?) přijde poněkud devótní.

Rudovského práce vstupuje do několika plodných noetických souvislostí. Jednak zapadá do budoucí holanovské monografie, je příspěvkem k poznání specifičnosti české kultury 60. let a patrně taky (byť decentně, ohleduplně, nepřiznávaně) studií fenoménu literárního epigonství, jehož zkoumání by bylo záslužné rozšířit. Diplomantovi kladu otázku, kterými směry.

Práci hodnotím jako v ý b o r n o u.

V Praze dne 9. 1. 2007

.....
podpis oponenta dipl. práce